

Al llarg dels anys es poden succeir moments meravellosos i d'altres de tragèdia més absoluta però que la tristesa d'uns no cancel·la la felicitat dels altres. Ambdós estats es combinen i se solapen al llarg de la nostra existència; la part fosca, però, ha de servir, sobretot, per poder apreciar-ne la llum. En paraules del Papitu «potser cada engruna d'horror serà compensada, algun dia, d'alguna forma, no sé com, amb una engruna de goig» (1994, 79). Llavors em va semblar un pensament bastant terrible, esclar. Un nen no vol creure que hi pugui haver moments difícils davant seu. Ara m'adono de la certesa d'aquest pensament. Se'm fa evident, per exemple, quan penso que la part més dura de l'època prediagnòstic va ser durant el meu embaràs que alhora va ser un temps ple d'il·lusió, i que després tot el difícil replantejament de vida que vaig haver d'organitzar pel Papitu va coincidir amb el part i els primers mesos del meu fill. Les dues vivències es van produir alhora i per sempre aniran lligades en la meva memòria, no existeix l'una sense l'altra. La mateixa dualitat la puc aplicar a la seva vida. Potser li ha tocat una malaltia terrible però ha viscut, va viure, intensament. Ell em va escriure una vegada «vull que siguis ben feliç, ben feliç. Que si algun dia

et trobes en un moment difícil puguis dir-te... Sí, però el que he tingut, el que he viscut, puc recordar-ho, existeix en el temps i ningú, ningú, passi el que passi, no m'ho pot prendre» (09/10/2007). I això és el que em consola quan penso en ell, que ha viscut moments fantàstics que han existit i que ningú podrà mai prendre-li. Al cap i a la fi el declivi és un procés natural que arriba a tothom, en canvi, el que no és comú, és tenir l'oportunitat de viure la vida com es vol i dedicar-se a la pròpia passió. El Papitu sí que ho va tenir. Va ser, és, un afortunat.

A més malgrat que perdi la memòria deixa el seu pensament en la seva obra. Per ell era molt important contribuir a la continuïtat del teatre en la nostra llengua i convertir-se en una vàlvula de la cadena de la tradició. Ser una peça que connectés una generació amb l'altra, fer que la nostra cultura fos més forta i ajudar a la seva supervivència, eren les seves ambicions. Però també sobreviure en els seus escrits i fer que romangués una mica de la seva manera de veure el món era el que desitjava. Com va escriure a la seva peça *Testament* «D'aquí a..., d'aquí a centenars de milers d'anys, potser, ves a saber, només hi ha una possibilitat entre cent mil

milions... La possibilitat que els fills dels teus fills dels teus fills ens salvin del dolor a tu i a mi. Llavors el meu merdós i covard assaig tindria sentit» (1996, 52). Crec que això ho ha aconseguit, la seva «merdosa i covarda» obra és ja part de la nostra literatura, tingui un lloc petit o gran, és igual. O així ho espero.

[...]

Cada u té la seva manera de contribuir al món, de passar el seu coneixement a la següent generació i de morir una miqueta menys. Tenir present aquests records de felicitat i el que ens ha deixat l'amor de les persones que se'ns en van ens pot ajudar a sobreposar-nos davant l'adversitat. La memòria ha de triomfar, acceptant les engrunes d'horror que té la vida, però sobretot estimant les engrunes de goig.

CARLOTA BENET

Fragment del llibre *Papitu. El somriure sota el bigotí* de Carlota Benet. Columna Edicions, 2018.